

Українські Вісті

П'ятниця, 13 червня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 26 (84) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu-Ulm, Ludwigstrasse 10.

ОСТАННІ НОВИНИ

* ГЕЛЬСІНКИ. (РІПТ). Міністер-президент нового фінського уряду Пеккала виїхав до СРСР, щоб обговорити досі невьяснені питання російсько-фінських відносин, головне, питання ратифікації мирного договору з Фінляндією.

* БЕОГРАД. (Радио-Беромунстер). В Београді опубліковано комунікат про переговори між югославським і болгарським урядами. Мета переговорів — питання тісної співпраці між обома країнами. Уже укладено угоду про культурну співпрацю. Цими днями її ще підписують у Букарешті. В питанні вільного судноплавства на Дунаї обидві країни погодилися на спільну тактику.

* ОТТАВА. (РІПТ). Президент Трумен прибув до Канади. Між іншим, він неофіційно обговорюватиме з канадським прем'єр-міністром Мекензі Кінгом питання спільної оборони, тісної співпраці тощо.

* ПАРИЖ. (ББС). Паризький кореспондент ББС 10-го червня заявив, що нема надій на швидке припинення страйку залізничників. Страйк парализував увесь залізничний рух Франції, за винятком руху поїздів з харчами.

* АНКАРА. (РІПТ). „Великим прогресом на шляху до міжнародної співпраці“ назвав турецький міністер-президент Пекер американську допомогу Греції і Туреччині. Шкодо Дарданелл, то весь комплекс цих питань можна поладати, на думку Пекера, лише за згодою держав-підписників угоди в Монтро.

* ВАШІНГТОН. (ББС). Американський державний департамент опублікував комунікат, в якому висловлює своє задоволення з приводу англійського плану поділу Індії.

* НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). Фельдмаршал Монтемері прибув незабаром на короткий час до Індії, після чого відіде до Нової Зеландії і далі до Японії. В Індії Монтемері консулюватиме індійський уряд у питанні поділу армії, бо така проблема постане під час поділу Індії на Індустани і Пакистан.

* ЛОНДОН. (ББС). Англійський міністер харчування Стрейчі заявив, що цього року шанси на добрий урожай в Європі дуже малі, причина — холодна зима.

* РАНГУН. (ББС). 10-го червня в Рангуні відкрилися нові Установчі Збори Бірми.

* ВАШІНГТОН. (ББС). Міністер закордонних справ США Маршал сказав, що він схвалить резолюцію Конгресу, яка обстоює ідею Сполучених Штатів Європи в рамках Організації Об'єднаних Націй. (Таку резолюцію тепер обговорюють комітет Сенату і палати Депутатів). Він хотів би бачити це поділену Європу, а кращу від цієї, що є тепер.

* ПАРИЖ. (РІПТ). Французький уряд планує з 15-го червня запровадити в Саарській області нову грошову валюту. Німецьку марку буде замінено на т. зв. саарську марку у відношенні 1:1.

* ЄРУСАЛІМ. (РІПТ). 16-го червня, тобто коли розпочне свою роботу слідча комісія ООН в справах Палестини, на знак протесту араби оголосять загальний страйк.

ПОПРАВКА

У попередньому числі „УВ“ траплялася прикра помилка. В Народах з приводу 400 тис. ДП („Останні новини“) напаяно: „Минулої середі один з комітетів Американського Комітету...“ Треба: „...один з комітетів американського Конгресу...“

В Австрії теж починаються „містерії“

ЛОНДОН. 10-го червня лондонське радіо принесло несподівану вістку: австрійський міністер закордонних справ д-р К. Грубер заявив союзному канцлерові д-рові Л. Фіглю про свою димісію. Того самого дня у Відні ці чутки сиростовано. Як виходить з повідомлень швайцарського радіо, внутрішня політична криза в Австрії почалася після того, як секретар австрійської комуністичної партії Фішер під час приватних нарад з д-ром Фіглем вимагав реорганізувати уряд. Фішер заявляв, що від цієї реорганізації залежатиме майбутнє ставлення СРСР до Австрії.

Тим часом ситуація покищо неясна.

Страйки нищать Францію

ПАРИЖ. (ПР, ДПД-Ройтер). Після того, як переговори між французьким урядом і національною профспілкою залізничників 5-го червня безуспішно припинилися, 7-го червня розпочався загальний страйк залізничників. Страйк, що повільно поширився з Парижу на провінцію, загрожує харчовому постачанню великих міст і парализує всякий поштовий рух, становить найвищу точку суперечок між урядом і профспілками.

Наприкінці минулого тижня хвиля страйків у Франції охопила також великі паризькі склепи. Час-

тина службовців припинила роботу. Також гірники департаменту Па де Кале оголосили про намір почати страйк 16-го червня. Профспілка адміністративних урядовців, що нараховує понад 1 млн. членів, збиралася минулого тижня теж подавати міністер-президентові свої вимоги щодо заробітної платні. На цю п'ятницю вона проголосила 24-х годинний страйк всіх робітників газових заводів, електростанцій, підземних залізниць, водійв омнібусів тощо. Крім того, загрожує страйком портові робітники.

За таких умов ситуація у Франції стає дедалі напруженішою. Не-

відомо, чи зможе уряд продовжувати далі дотеперішню політику цін і заробітної платні. Напруження між урядом і спількою залізничників загострюється ще й тим, що Рамадьє спочатку відмовився вести переговори з страйкарями, доки вони не припинять страйку. Але міністер-президент таки поступився, і 10-го червня переговори розпочалися.

Відмова від дотеперішньої політики цін і заробітної платні могла б знову загрозувати країні інфляцією, а це означало б кінцеву економічну рівновагу, що її доводиться відновляти з такими зусиллями.

Ліпмен про пляни Кремля

Видатний американський журналіст В. Ліпмен помістив в „Нью-Йорк-Геральд Трибюн“ надзвичайно цікаву статтю про шляхи советської дипломатії. Сучасна ситуація в Угорщині послужила йому вихідним пунктом до огляду всієї російської політики.

„Кремль опрацював свої пляни і нині пичинає їх здійснювати“, — пише Ліпмен. Першим кроком у цьому напрямі Ліпмен вважає узурпацію влади в Угорщині комуністами. За його словами, приготування почалися ще на Московській конференції, коли Молотов заявляв, що не може прийняти умов мирного договору з Австрією (Ясна річ! Мир з Австрією означав би, що після ратифікації угорського договору американським сенатом Совети були б змушені вивести свої війська з Угорщини. Тож Молотов всіляко відволікав з австрійським договором!).

„З стратегічного погляду останні події в Угорщині мають не абияку вагу для майбутнього“, — говорить Ліпмен. — „Румунія нині оточена і відтепер Чехо-Словаччина має довгий спільний кордон з країною, що цілком перебуває під советським впливом. Свого часу Угорщина захищала Югославію Тіто. Північні кордони Греції можуть, безперечно, сподіватися посиленого тиску, бо мережа російських зв'язків на Балканах стала тепер суцільною (без прогалин)“.

На думку американського журналіста, вартою особливої уваги ще й інший факт, а саме: мережу советських зв'язків на Балканах удо-

сконалено саме тоді, коли критична ситуація в Італії досягла свого кульмінаційного пункту. Отже, стає очевидним, що Совети дуже були зацікавлені замінити уряд в Угорщині, бо це уможливило б їм через Югославію та Албанію наблизитися до Італії. Ліпмен згадує при цьому про антиурядову діяльність „партизанів“ в північній Італії проти уряду де Гаспері і говорить, що таким чином Росія могла б безпосередньо підтримати комуністичне повстання в Італії.

Цим самим Совети шахують Труменову доктрину. Натиск на Грецію триває далі, але одночасно Совети прокладають собі нову дорогу — цього разу в напрямі Італії і центральної частини Середземного моря.

Політика Трумена, за словами Ліпмена, прагнула стримати советську експансію хвилими засобами, підтримуючи всіх тих, які гадають,

що американці приєднуються до всієї акції, що лише спрямована проти комунізму. На думку Ліпмена, ця політика тільки що зазнала важкої поразки, бо „росіяни вміють краще, ніж ми, тримати інших під шахом“. „Це пояснюється тим, що росіяни діють поблизу резервів своїх сил, тоді як ми змушені робити те на далекій віддалі. Вони мають свої організації всередині країн, в яких вони працюють, тоді як ми навіть не маємо пляну відбудови Європи, що дозволив би народам протестувати проти хоч би таких подій, які відбуваються тепер в Угорщині“.

Як сказав Ліпмен, потрібно тільки декілька тижнів, щоб підготувати державний переворот, і декілька днів, щоб його здійснити. Та й це обходиться не дуже дорого. Зате треба дуже довгих місяців, щоб опрацювати плян відбудови, а щоб його здійснити — цілих років.

Слідом за Угорщиною — Болгарія?

Як ми вже повідомляли, уночі проти 6-го червня в Софії заарештовано провідника болгарської опозиції і секретаря селянської партії Петкова. Генеральний державний адвокат мотивує арешт тим, що є, мовляв, докази, нібито Петков організував середні болгарської армії групи спротиву, щоб збройно викликати державний переворот. У політичних колах Лондону вбачають в арешті Петкова початок наступу болгарсь-

кого — майже цілком комуністичного! — уряду на опозиційні елементи і порівнюють останні події в Болгарії з сучасною ситуацією в Угорщині. Арешт Петкова припав на час заяви міністра закордонних справ Кімона Георгієва про те, що советське військо уже почало відходити з Болгарії. Тим то в Софії гадають, що припинення діяльності опозиції унеможливить будь-які політичні зміни в Болгарії, після того, як Совети вийдуть з її території.

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).

I М-ко. Кризь призму державности (стор. 2).

— ро-й. Українці за Ля-Маншем (стор. 2).

В. К-й. Еміграція до Канади (стор. 2).

В. Юнаківський. Зруйнування Запорізької Січі (стор. 2).

Микола Степаненко. Свято над Некаром (стор. 3).

Мартин Задека. Окраїшатори (стор. 3).

* ВАШІНГТОН. (Дена-Ройтер). Гостро протестуючи проти советського втручання у внутрішні справи Угорщини, американський міністер закордонних справ Маршал в одній ноті до советського головнокомандувача в Угорщині ген. Свірдова рекомендує, щоб ситуацію розслідувала спеціальна комісія з представників США, Англії та СРСР. Якщо від Советів надійде негативна відповідь, всю справу буде передано на розгляд ООН.

* ПРАГА. (Дена). 9-го червня в Празі відкрився конгрес світової Організації профспілок.

* ЗАГРЕБ. (Дена). Маршала Кватерника, колишнього шефа „установи“, і 5 інших провідників „незалежної Хорватії“ засуджено до страти.

* ВАШІНГТОН. (ЮП). На підставі ухвали американського військового і закордонного міністерств, з 15-го серпня Японія зможе знову налагодити торговельні відносини з іншими країнами.

* ЦЮРІХ. (ДПД-Ройтер). Представників болгарських соціал-демократів у неділю не допущено на міжнародній соціалістичний конгрес у Цюріху навіть як спостерігачів.

* БЕЙРУТ. (ЮП). Минулої п'ятниці ливанський уряд подався до димісії. Державний президент Ливану доручив дотеперішньому міністер-президентові сформувати новий кабінет.

* НЬЮ-Йорк. (РІПТ). США сподіваються зібрати цього року врожаю шпешні на 5 мільйонів тонн більше, ніж торік.

* Брюссель. (Дена). З 8-го до 27-го червня в Брюсселі відбудеться міжнародний кінофестиваль. США, Франція, Англія, Голляндія, Швайцарія, Аргентина, Чехо-Словаччина, Польща, Італія, Швеція і Мексико вже висловили свою згоду взяти в ньому участь.

* НЬЮ-Йорк. (АП). Керівник партії „прогресивних громадян Америки“ Болдвін заявив, що під час наступних виборів президента делегати штату Кольорадо висуватимуть на цей пост кандидатуру Воллеса.

* ФІЛІДЕЛЬФІЯ. (РІПТ). Вимагаючи скасувати право вета, один сенатор тут сказав, що Об'єднані Нації могли б обійтися й без СРСР, якщо Совети наполягатимуть на своєму.

* Лондон. (РІПТ). Політичні кола англійської столиці з задоволенням привітали промову американського міністра закордонних справ Маршала про європейську політику США. Слова Маршала, мовляв, підбадьорюють європейські народи до відбудови своїх країн.

* Лондон. (ДПД). Дві тисячі німецьких жінок, що одружилися з англійськими воєнками, одержали дозвіл імігрувати до Англії. Двісті німецьких дівчат — наречених американських воєників — готуються відітти до США.

* Београд. (ДПД-Ройтер). Військовий суд у Београді розпочав з 6-го червня процес над 5 особами, яких обвинувачують у шпигунстві на користь Греції. Зокрема підсудним закидають, ніби вони передавали грецькому військовому аташе відомості про кількість з'єднань югославської армії в Македонії і на грецьких кордонах. Один із підсудних був урядовцем праголовному командувачу збройних повітряних сил Югославії.

* Лондон. (Дена-Ройтер). Черлові мають незабаром зробити велику операцію, яка на один місяць позбавить його можливості виконувати свої громадські обов'язки.

Крізь призму державності

Чи можлива лояльна державницька співпраця на еміграції українських монархістів, республіканців і революціонерів? Це дуже важливе питання. Подивимося спочатку, чи можлива була б така співпраця в умовах української державності на рідних землях?

Уявім собі, що в Україні існує монархічний устрій. Чи відмовилися би українські республіканці брати участь у виборах до парламенту, в праці того парламенту, а за певних умов і в уряді? Ясно, що не відмовилися б. Те саме можна сказати і про революціонерів. Те саме можна сказати і про монархістів. Вони, напевно, намагалися б використати легальні можливості республіканського режиму для здійснення своїх політичних цілей, як то було, напр., у Франції та інших країнах перед війною. І напевно ні українські монархісти, ні республіканці, ні революціонери, не використовували б зовнішні сили для ліквідації української державності. Вони могли б — слушно чи хибно — використовувати ті сили для здійснення своїх державницьких концепцій. Але не для зруйнування держави. Бо тоді вони перетворилися б з українських політичних явищ на агентуру чужої держави.

Тепер повернемося до питання: чи можлива державницька співпраця всіх політичних сил на еміграції? На нашу думку, вона більш можлива, ніж в умовах державного існування нації. Бо там однополітичне становище, використовуючи державну владу, могло б робити кривду опозиції і тим відштовхнути її від співпраці. А яку кривду можуть робити одна одній українські політичні партії на еміграції? Жалкої! На гостру критику в пресі можна відповісти. За наклеп можна притягти до суду. Але непотрібна гостра критика і різні непорозуміння між українськими політичними партіями є не причиною неможливості їхньої співпраці, а наслідком її відсутності. Приклад КУК'у, де об'єднання крайніх партій послабило непотрібну боротьбу між ними, підтверджує це. Далі об'єднання зведе ту боротьбу до звичайної ділової дискусії. Поляки ще вчора покинули свою гостро розмежовану на стани державу, а на еміграції усі об'єдналися навколо одного уряду. А в нас уже тридцять років перемелюються усі стани, а ми ще й досі дробимося на уряди і центри.

Що ж нам заважає об'єднатися? Подивимося, якими доводами оперує кожна політична група. Республіканці висувають проти монархістів два мотиви: 1) антидержавницька практика гетьманщини 1918 р. (антиукраїнський склад уряду, федерація з Росією), 2) непопулярність монархії взагалі і в Україні особливо. Але ці мотиви не є переконливі ні по суті, ні формально. По суті вони не є переконливі тому, що монархізм може бути і особа, яка визнає хибі української монархії 1918 р. Тим не менше вона залишається монархістом, і державницька співпраця з ним потрібна. Щодо непопулярності монархічного режиму нині, то це ще не є доводом про його непопулярність у майбутньому. Зате ніхто не заперечить факту, що під монархічними впливами перебуває деяка частина української еміграції в Америці і цього ігнорувати не доводиться. Але якби навіть доводи республіканців вважати за переконливі, то й тоді співпраця монархістів, доки вони існують як політичне українське угруповання, є тільки бажана, бож найменший струмочок посилає велику ріку.

Які мотиви проти співпраці можуть висунути революціонери? Вони можуть сказати, що українську державу не виборють еміграційні державницькі центри, що доля української держави вирішується на Батьківщині. Алеж, можна їм відповісти, та доля ще не вирішена. І коли б її вирішили тільки одні революціонери своєю жертвенною боротьбою, то чи виграє б ця боротьба в разі бойкоту революціонерами існуючих на еміграції державних центрів? Все ж таки ті центри є якась, хай незначна, величезна в підсиленні авторитету українських державницьких змагань. Отже, ігнорувати її було б навіть недоцільно, а борюватися — злочинно. Таким чином і мотиви революціонерів проти співпраці не є переконливі.

Нарешті звернемося до позиції монархістів. Чим вони можуть мотивувати неможливість державницької співпраці з іншими українськими політичними силами? Їхні мотиви можуть бути тільки престижного характеру. Тобто, коли вони підуть на співпрацю з республіканцями, то вони тим самим понизять авторитет української монархічної ідеї і розглянуть своїх прихильників на еміграції (ми не кажемо — на Батьківщині, бо там усі українці беззастеречно жадають співпраці українських визвольних змагань).

Нам здається, що це велика помилка. Візьмімо такий приклад. В гітлерівській націонал-соціалістичній партії брав участь один із Гогенцоллернів. Коли б режим Гітлера не пішов був на злочинну війну і коли б в його еволюції виникла потреба повернення до традиційної гогенцоллернівської монархії, то за інших рівних умов, найбільше шансів на престол мав би напевно той з Гогенцоллернів, який в ім'я зміцнення держави співпрацював з республіканським режимом. Так самісенько, здається нам, і у нас: якби українська монархія стала актуальною проблемою, то з усіх претендентів на гетьманства мав би перевагу, той, хто в ім'я врятування української державності співпрацював з республікою. Тож сам факт співпраці монархістів з республіканцями не тільки не послаблює монархічної ідеї, а, навпаки, тільки підвищує її авторитет. Так само, як і авторитет республіканців тільки підвищується від корисної на даному етапі державницької співпраці їх з монархістами.

Таким чином вважаємо доведеною потребу й можливість державницької співпраці на еміграції українських монархістів, республіканців і революціонерів. Тепер переходимо до найважчої проблеми: який державний еміграційний центр треба вважати осередком об'єднання українських державницьких сил? Останнім часом виникла спокусила ідея створити такий центр з існуючих центрів на паритетних засадах. Щось на зразок нової директорії. Така ідея нам здається не тільки нереальною, але й шкідливою. Бо якщо більш-менш однакова була за складом Директорія УНР була непрацевдатною через свою багатоголовість, то якій ж працевдатності можна чекати від "директорії", створеної на паритетних засадах з монархістів, республіканців і революціонерів, та ще й на еміграції. Отже, центр мусить бути одноголовий, максимально авторитетний і, в умовах еміграції, мінімально залежний від гри мінливих партійних інтересів.

На еміграції існує чотири державницькі угруповання: уєнерівське, гетьманське, бандерівське і мельниківське. Всі ці угруповання треба об'єднати в національних ін-

Українці за Ля-Маншем

(ЗАКІНЧЕННЯ)

4. "Я почуваю себе дуже щасливо!"

У другому листі за 18. V. 47. пан Кравчук знову пише:

"Отже скоро місяць буде, як я на англійській землі проживаю. Я дуже щасливим себе почуваю, що залишив Ганновер, бо тут я вільний громадянин і своє життя так влаштував, як, скажімо, у передвоєнний час. Тут можна жити і не потрібно ніяких Аргентин та Бразилій".

Справа в тому, що багато з табору ім. Лисенка в Ганновері давно вже мріє про Аргентину, хоча жаден не має ясного уявлення про тамтешнє життя, про ті можливості, які він там буде мати, не маючи жадної копійки в кишені, про умови свого життя та праці там. Мріє про це і його приятель пан П., якому пише листа пан Кравчук. Ось чому він так звертається до свого приятеля:

"Юрко! Що ти думаєш там робити? До Аргентини та Бразилії не раджу їхати: там не добре, хіба що до Канади. Тут, з Англії, поїхали до Аргентини поляки і пишуть тепер листи до знайомих, щоб

вислали допомогу на поворот до Англії.

Я працюю у переходовому таборі. Усі українці, які приїждять з Німеччини проходять через наш табір... Вчора був у мене К—ут, розповідав про Ганновер. Це щось страшне там діється! Чого вони там сваряться? Чому балтійці могли залишити жінок та дітей і їхати до Англії? Відсоток українців до балтійців дуже малий: на транспорт 500-600 душ буває не більше 20-30 українців".

Тут треба зауважити, що так було спочатку. Тепер же відсоток українців серед тих, що їдуть до Англії, значно більший: у транзитних таборах — більш половини.

5. Обслуговуючий персонал у таборах — чужинці

Як свідчать листи тих, що вже в Англії, нижча адміністрація і службовий персонал таборів, набраний з ДП, становлять переважно балтійці. Серед перекладачів чимало також росіян. „В нас у таборі, — пише п. Кравчук, — потрібно бу-

ЕМІГРАЦІЯ ДО КАНАДИ

1-го травня ц. р. канадський прем'єр Мек Кензі Кінг оголосив в Домініальному Парламенті нові еміграційні закони, які прихильно прийняті Парламентом і всією канадською громадськістю.

Нова еміграційна політика передбачає швидкий зріст населення Канади шляхом заохочення еміграції з Британської імперії, а також ДП і скитальців з європейських країн. Еміграція буде докладно регулюватися додатковими відповідними законами, при чому особливу увагу звертатимуть на добір усіх емігрантів, корисних для народного господарства країни.

Прем'єр розділяє програму еміграції на коротку і довготермінову. Згідно з його заявою, в Канаді дозволяється поселитись рідним теперішніх мешканців Канади. Поняття споріднення визначається досить широко. Рідні, що мають родину і діти, матимуть право поселитись в Канаді цілою родиною. Урядникам еміграційного Бюро буде надано право в деяких випадках допускати до Канади дальших рідних, мешканців Канади.

тересах. Їх об'єднання навколо одного центру не означає ліквідації кожного зокрема. Кожен центр продовжує існувати і вести серед українців свою роботу, а також серед чужинців шукати прихильників. Але всі центри доручають одному на даному історичному етапі репрезентувати українську державу перед українським і зовнішнім світом. Для цього вони беруть участь в роботах того репрезентуючого державного центру як більша чи менша опозиція.

Хто ж має бути тим центром? Скільки б не підкопувались під законність уряду УНР, але він являється собою єдиний реальний еміграційний уряд як останній уряд суверенної української держави. Цей уряд останнім залишав українські землі під натиском сил ворога і його тяглість і мандат заперечити не можливо. Ми не беремо інших мотивів за уряд УНР, напр., той, що уєнерівська концепція є серединою між крайньою правою і крайньою лівою. Отже, найбільш можлива до

Передбачається негайна еміграція до Канади кількох тисяч осіб з поміж ДП і скитальців європейських країн.

Уряд уже вислав до Європи своїх еміграційних урядників для в'їзнення теперішньої ситуації і організації добору всіх бажаних імігрувати до Канади з-поміж ДП і скитальців. Департамент праці разом з Еміграційним Бюром остаточно в'їзнюють кількість осіб, які можуть одержати працю в різних промислах, де тепер відчувається нестача робітників. Еміграційні урядники в'їзнятимуть в місці фах, здібності, та фізичний стан всіх імігрантів і вислатимуть їх до Канади для поселення. Уряд сподівається, що вибрані особи з-поміж ДП будуть людьми гідними стати громадянами Канади. В першу чергу передбачають впустити до Канади близьких рідних, а далі споріднених.

Прем'єр погодився, говорячи про довготермінову еміграцію, що Канада не зможе через нормальний натуральний приріст збільшити кількості населення краю, проте не зазначив як ця еміграція провадитиметься. В. КИЙ.

об'єднання крайностей. Далі, уєнерівський центр найбільш надається до вимог нинішньої європейської дійсності. А це факт не маловажний.

Можна не належати до старих прихильників УНР, можна бути навіть ворогом цієї форми української державності в минулому. Але нині в цій формі ми вбачаємо єдину можливість об'єднання українських державницьких елементів на еміграції, якщо вони хочуть ще відіграти якусь роль в політичному житті, якщо вони хочуть допомогти українському народові вибороти незалежність. Без такого об'єднання українська політична еміграція в значній частині втрапить будь-яку політичну вагу. А на об'єднанні виграє кожна найдрібніша політична течія, нічого при тому не втрачаючи. Ми вже не говоримо про те, яку це радість викликало б на еміграції і як би це піднесло авторитет цілої української еміграції на рідних землях.

Ів. М-КО.

до лікаря, то взяли з польського табору. Я, може, один буду з українців, що влаштувався „бюрокротом“. І хоч маю багато роботи, але почуваю себе дуже гарно: з англійцями можна працювати! Тут нормальне життя з усіх боків."

6. А що ж роблять наші Українські Комітети?

Останні листи, що надходять від багатьох, б'ють, проте, на сполохі Матеріальний бік життя в Англії, після двох десятків років жалюгідного існування у себе дома, а потім у Німеччині, видається нашим робітникам прекрасним, майже казковим, хоча англійці, певно, вважають його за скромний для себе.

Ставлення англійського оточення до наших робітників — якнайкультурніше. Правне становище — кращого не можна вимагати. Моральне почуття — як і в кожній вільній людині, над якою не стоїть жандарм і не гнітить її однією своєю присутністю. Але є і негативне. Нашим робітникам гостро дає себе відчувати одірваність, сиротливість та, ще при незнанні мови, оточення.

Балтійців, росіян — зустрічають їхні земляки, закликають „на чашку чаю“, на товариську бесіду; привносять книжки, газети, створюють рідне оточення. Українці ж — сиротами...

А що ж роблять наші два Українські Комітети в Англії? Чому не налагодять культурно-національного обслуговування прибулих?

А-гей-гей! Брати наші за Ля-Маншем, озловіться!..

— РО-Й

Дочка Івана Франка просить допомоги

Канадський часопис „Новий Шлях“, за 26 квітня ц. р. надрукував листа, надісланого до Центральної Управи ОУК від дочки Івана Франка Анни Франко-Ключко, яка опинившись на скитальщині, просить поради й допомоги. „Я, як і багато інших, — пише вона, — жертва війни і тяжких повосонних відносин. Я сама родилася у Львові в 1892 р., від 1914 до 1919 жила я в Україні, від 1921 до 1939 року в Карпатській Україні. В 1939 р. були ми, тобто я і мій муж, арештовані і призначені на розстріл, тільки випадково мені вдалося врятувати себе і чоловіка, але нам у побуті на Карпатській Україні було відмовлено і ми мусіли за 24 год., стративши все наше майно, виїхати до Відня."

В 1945 р. під час облоги Відня я виїхала з сином, але мій чоловік (лікар) залишився, бо не мав сумління залишити без лікарської оцінки тяжко хворих."

Далі Франко-Ключко пише, що її чоловіка більшовики заарештували і вивезли. Мешкання вкрай пограбували. Лише недавно чоловік вирвався з цієї неволі... „Він вернувся, — пише вона, — але зовсім із зруйнованим здоров'ям..."

Наприкінці дочка Івана Франка розповідає про своє тяжке становище на скитальщині і просить, щоб рідні та знайомі відгукнулися, а також щоб громадські заоканські українські організації допомогли їй хоч коштом окремих видань творів її батька Івана Франка.

Зруйнування Запорізької Січі

Запорізька Січ була центром боротьби українського народу за своє існування. В повстаннях, які безперервно вибухали в кінці XVI і в першій половині XVII ст. проти польського панування в Україні, запоріжці брали провідну участь. З низу Дніпра почав в 1648 р. Богдан Хмельницький визвольну війну українського народу. Запоріжці творили основу війська великого гетьмана, який завдав нищівних поразок полякам під Жовтими Водами і Корсунем, Пилявцями і Зборивом. Із Запоріжжя вийшли і кращі полководці-хмельничани — Богун, Нечай, Кривонос тощо.

Після великого народнього повстання на Правобережній Україні проти польських панів — Коліївщини, в якому брали участь багато запоріжців, Катерина вирішила ліквідувати Запорізьку Січ. Закінчення російсько-турецької війни полегшило урядові здійснити свій намір.

На весні 1775 р. землі Запорізької Січі зайняла велика російська армія під командуванням ген. Текели. Козаки не ставили спротиву, бо не знали справжніх намірів москалів. 4-го червня вночі московське військо несподівано оточило Січ. Коповий Кальнишевський і старшина скликала раду, на якій довго умовляли козаків, що хотіли боротися: треба, мовляв, віддати зброю і виконати наказ ген. Текели. Старшина добре здавала собі справу, що бій з ворогом буде даремним пролиттям крові.

Запорізька Січ була пограбована і зруйнована. Ворог не обминув навіть січові святині. В церкві пограбовано ризи, січові прапори, коштовні образи. Після грабу банку церкви і козацькі курені спалено.

Одночасно підтримали запоріжці на чолі з своїм кошовим Костем Гордієнком гетьмана Івана Мазепу, коли він, з допомогою Карла XII, хотів звільнити Україну від зв'язку з Московською державою. Цар Петро I жорстоко помстився запоріжцям. Січ, яка віками відбавляла напади турків і татар, зруйновано дощенту загонами царського полковника П. Яковлева. Але Запоріжжя не загинуло. Козаки перенесли свій Кіш на новий осідок коло Олешок, а в 1733 р. повернулися на старе місце.

5-го червня 1775 р. — день остаточного зруйнування Запорізької Січі. Після скасування автономії гетьманщини, це був найтяжчий удар, що його завдав московський уряд, щоб назавжди поневолити Україну.

За царіці Катерини II розпочато посилений наступ на Україну. Уряд нищить все, що пов'язане з автономією Лівобережжя і Запоріжжя, плываючу рештки державного життя України. Запроваджується покріпачення вільного українського селянства. Московські дворяни, мов сарана, сунуть на Україну, захоплюючи тут найкращі землі, які Катерина II роздавала щедро своїм вельможам. За таких умов не лишалося місця для вільної козацької республіки. Запорізька Січ стає небезпечною, бо навколо неї громадилися всі незадоволені московським пануванням елементи укра-

Багатьох старшин, серед них кошового Кальнишевського, військового писаря Івана Глобу і військового суддю Івана Головатого після суду в Москві покарали довічним ув'язненням в монастирях на півночі. Січові землі царця роздала різним московським панам. Князь Вяземський дістав 50.000 десятин землі, князь Потьомкін — 40.000, граф Безбородько — 25.000.

Більшість запоріжців, що були в Січі, вибралися за турецький кордон. В гирлі Дунаю вони заклали т. зв. Задунайську Січ, яка існувала понад 50 років. Під час російсько-турецької війни кошовий Оспл Гладкий підступом перевів задунайців до Росії. Частина запоріжців, здавши зброю, розбрелася по всій Україні і оселилися як звичайні селяни. 8 тис. запоріжців дістали дозвіл австрійського імператора Йозефа оселитися над долішньою Тисою. З решти запоріжців 1783 року було утворено Чорноморське військо, яке згодом переселено на Кубань, а в 1860 р. до нього приєднано і нашадків задунайських козаків. Так було започатковано українську колонізацію на Кубані та Північному Кавказі.

В. ЮНАКІВСЬКИЙ

«ЮНІ ДРУЗІ»

Вийшло ч. 2-3 пла... журналу для старших дітей і юнацтва «Юні Друзі». Стр. 32, форм. 220x160 мм. Ціна 2 км. Редагує ред. колегія ОПДЛ і СУПЕ. Адреса редакції: «Юні друзі», Мюнхен, Дахауерштр. 9/П.; адміністрації: «Юні Друзі» — кооп. «Пласт», Байройт, Леопольд-казерне. Зміст: Р. Купчинський: І Юр у Львові задрижить...; У день св. Юрія; В. І.: Михайлик-Семиліток; П. І.: Троянська війна; Юрій Косач: Лесина провесна (поема); Читайте, згадуйте мене»; Л. Глібів: Деревце, Жуба і віл, Лев дідуган; Голуби (санскритська байка); І. Франко: Мій злочин; Е. Томпсон Сетон: Щербатенький; Ернест Томпсон Сетон (стаття); Який це знак?; Рокса-

на Вишневецька; Ростик; Видюче око; І. В.: Шляхом мистецтва (оповідання про Анджелло Буонаротті); І. Франко: Вовк вйтом; Плян ошадности; Червінець (нардне оповідання); М. Петрів: Чотири б'яти (вірш); П. Карпенко-Кривича: Ми ще прийдемо (поетія); Сторінки слави...; Пласти вгри; Розваги; Індуська смішувка, Спробуйте!; Розгадаймо. У тексті ілюстрації О. Судомора, Томпсона Сетона і ін. фото. Сказати можна коротко: з «Юніми Друзями» наша дівора, юнацтво та й молоді дістали дійсно цікавий і дійсно змістовний свій власний журнал. При тому оформлений із смаком, гарний друком і прикрашений високомистецькими графіками О. Судомора.

ОКРАЇНІЗАТОРИ

Років понад двадцять тому повелися були в Україні українізатори. Це такі люди, що нібито переробляли українців на українців. Потім тих українізаторів спроваджено до Сибіру, а замість них почали діяти окраїнізатори. Діють вони і понині. Ці вже, навпаки, переробляють українців на окраїнців. Та й не тільки з людьми вони таке роблять, — вони окраїнізують геть усе українське життя.

Ось вам приклади.

Історію України окраїнізатори переробляють на історію Окраїни.

Українську літературу — на окраїнську літературу.

Українське мистецтво — на окраїнське мистецтво.

Українську мову — на окраїнську мову.

А навіщо оте все робиться? Ну, щоб наблизити українців до «братнього російського народу».

І це ж ще тільки якихось двадцять вісім років існує советська система в Україні. А що ж буде, коли вона проіснує там ще двадцять вісім років? До яких окраїнізаторських заходів владуться окраїнізатори?

О, вони дуже й дуже багато зроблять! Скажемо, в ділянці української орфографії ми перелбачаємо ось такі кардинальні зміни: дбаючи за єдність з «братнім народом», буде визнано за націоналістичні і усунено геть з абетки літери «у» та «і». Першу — як таку, що нагадує про Україну, другу — бо такої нема в російській абетці, отож не повинно її бути і в українській. Замість «і» буде вживано «ї», а замість «у» — «о».

Як же виглядатиме українське письмо без цих двох літер. А ось як:

Окраїна (замість України).

Окраїнці (замість українці).

Окраїнська Советська Соціалістична Республіка (замість Українська Советська Соціалістична Республіка).

Центральний Комітет Комоністичної партії більшовиків Окраїни (замість: Центральний Комітет Комунистичної партії більшовиків України).

Хрошов (замість: Хрушов).
І те інше.

Не по-українському, скажете? Дарма! Зате не буде жадної загрози єдності з «братнім народом»!

А це найголовніше!

Але усуненням з абетки «націоналістичних» літер справа не кінчиться. Ні! Буде заборонено вживати і відповідні фонетичні звуки. Ніхто тоді в Україні не смітиме казати, прикладом: «зуби» — тільки: «зо-би», «губа» — тільки: «го-би», «руки» — тільки: «ро-ки», «вуха» — тільки: «во-ха»...

І вже не заспіває жадний «заслужений» советський співак:

Кум в кумою
Залицявся...

А тільки:
Ком в комою
Залицявся...

Ще більше скажемо. Окраїнізатори протягом ...надцятих п'ятирічок так окраїнізують Україну, що там навіть півні вже не кукурикатимуть, а корорікатимуть, курки не кудкудакатимуть, а кодкодакатимуть, зозулі не кукукатимуть, а кококатимуть, корови не мукатимуть, а мокатимуть...

Правда, в одному випадку літера «у» не тільки залишиться на місці, а й обов'язково буде вживана. Це: «Ура товаришу Сталіну». Бож не прапустимо оце «Ура товаришу Сталіну!» переробляти на «Ора товаришу Сталіно!» То було б блюзнерством. За те — смертна кара!

А от Україну переробляти на Окраїну — це не тільки можна, а й треба. Це повинен робити кожний громадянин «найдемократичнішою» в світі країни. За це він матиме нагороди, чини, ордена...

Що ж, колишні царські урядовці одержували додаткову платню за «обрусеніє Юго-западного края», а тепер советські урядовці одержують орден за окраїнізацію України.

Чи є між ними якась різниця? Ніякісінької!

МАРТИН ЗАДЕКА

Свято над Некаром

Виставка робіт ДеПі в Ніртінгені. — Висока виграна ФК «Україна». — Захоплення українською музикою.

Сонцем повниться день, що келех іскристом вином. Навхильні смокче зело його благодатну снагу, піднісши чоло до неба. Грає соняшними зайчиками Некар — веселка, розстелена серед зеленого дуги. А шляхами, що збігаються до ріки, гей би хотіли в ній загасити свою спрагу, групами і поодвіці крокують люди, убралі по-святковому. Йдуть не поспішаючи, ніби несуть у руках невидимі збанки, вщерть наліті сонцедаром. Повітове містечко переживає нині подвійне свято. Перше благовістили ще з раннього ранку мелодійні передзвони німецьких кірх, про друге ж давали знати строкаті рекламні і народні струї гостей, що, мабуть, уперше тут тішили зачудовані з цікавості погляди швабів.

Вхід до великої сірої будівлі фінансамту прикрашують національні прапори українців, литвинів і латшів. В старанно прикрашених залах тут експонувало те, що зуміли зробити люди, заганані долею на чужину і обізвані одною з чергових отарних кличок — «ДеПі». Хоч упорядники не подумали зробити пропам'ятної книжки, з якої можна було б вичитати враження про

виставку, насамперед, представників військового та цивільного управління, а також чужинецьких відвідувачів, проте беремо на себе сміливість, вслід за одним литовським достойником, твердити, що виставка, як і виступи спортових та мистецьких колективів, довела кожному, хто ще мав у тому сумніві: за сирими літерами «ДеПі» б'ється востомбє серце людей високої артистичної культури і усвідомленого почуття обов'язку перед своїм народом, що вислав їх у широкий світ своїми неназваними амбасадорами.

Литовська частина виставки дає можливість загальною познайомитися не лише з життям понад 1.700 ДеПі, зосереджених в таборах повіту Ніртінген, а й із життям цілої литовської еміграції, що — на єдину заздрість нашу — лишлася нерозсвареною, монологічною перед лицем тяжких випробувань. Приемне враження залишає відділ литовської еміграційної преси і книжки, поповнений унікальними зразками перших друкованих видав. Вигідно вирізняються із маси експонатів, філігранні вироби кравецьких майстерень, зокрема жіночі крої, продукція технічної школи та речі, зроблені руками пластунів. У відділі

образотворчих мистців нас особливо вразили дереворити В. К. Йоїннаса (Фрайбург) — ілюстрації до «Страждання молодого Вертера» та творів Пропсера Меріме, — роблені різцем першорядного майстра, два образи В. Казюліса, панно К. Варнеліса, сповнене елеційною лагідністю тонів, та його ж неймовірно сміливий залум відтворити театральний сюжет, виконаний у пляні секційного концентричного кола.

Латині, що становлять в повіті дуже незначну меншість (біля 180 осіб), в одній лише залі розмістили вироби своєї кравецької майстерні та робітні дитячих забавок, які найбільше впадали в око відвідувачам.

Чотири українські табори (Вольфшлуген, Обербіюїнген, Унтерленіген, Бісінген), до речі дуже бідні на робітників високої кваліфікації та інтелігенцію, зуміли все ж дуже вигідно і красномовно проілюструвати свої творчі будні. Їхня частина виставки приваблювала безконкурентійними вишивками, що їх робили невтомні очі і руки наших жінок, майстерними виробами з соломки (переважно, плетені касетки) й дерева (гудульська різьба й інкрустація) та продукцією кравецькою і шевського варстатів. Приемно було побачити, як мирно, без прийняття попереднього порозуміння, улягалася поруч преса і видання найрізномірніших офарбувань. Загальне захоплення викликали дві інкрустовані оправи та касетка роботи мистця

Михайла Дзиндри, а також його скульптурна група «Кобзар» (віск). Відділ образотворчих мистецтв був чи не найслабший і то тоді, коли в протипагу литовському, зробленому з не абияким смаком, його можна було зробити таким, який міг би репрезентувати українське малярство, скульптуру і графіку нинішньої еміграції. Все, що було виставлено в цьому відділі, не перевищувало рівня мальовим мистецьких богомазів і аж нудило сахарниовим етнографізмом...

Одначе, те, що не було дописане нашими земляками на виставі, було надзвичай вдало і корисно доповнене під час спортових змагань та виступу капелі Китастого-Божики. Вже виставка свідчила, що литвини збираються тут, в своєму мічному осередку, який нараховує до 85% інтелігенції, показати те, що могли б гідно зарепрезентувати їх в очах чужинців. Для цього ж було закликано і спеціальний оперовий ансамбль з «Севільським царюльником», що приїхав аж з англійської зони, для цього було поповнено і склад футбольної дружини за рахунок чотирьох німецьких і двох латиських гравців.

Та, однак, неділя, 25-го травня, принесла заслужений успіх українцям.

О 15 годині на містечковому гриші, що вже наполовину заросло буйною травою, зустрілися литовська збірня дружини ФК «Україна», спеціально запрошена директором

місцевою УНРРА, повітовою Управою та виставковим комітетом. Йшлося про завоювання для українців певного і то гідного місця. При цьому, між іншим, виявилось, що думка РФК і громадянства не зовсім є однаковою, бо тільки тим можна пояснити, що на ці відповідальні змагання громадянство не запросило, скажімо, першуна по футболу системи РФК. Вже друга хвилина змагань принесла перший успіх червоно-чорним, що навальною атакою не дали противникові навіть оцам'ятатися. Але поразка насторожила литвинів і вони переходять в запеклий наступ, що все ж розбивається об нашу спокійну і вневнену оборону. Обидві дружини, розвиваючи шалений темп, викреснують із себе максимум можливого, та технічна перевага українців приноситься ще три голи, які доповнили рахунок першої півгри. В другій півгри литвини замірили трьох змагунів і все ж українці здобули на своє Konto ще два голи. «Україна» грала в такому складі: Мисакович, Мікльош, Скопен І, Лютак, Стецьків, Мицавка, Кудай, Банах, Скопен ІІ, Закалужний, Макар. З нашої одинадцятки варто відзначити 22-літнього змагуна Закалужного, що оце в перше виступав у подібних змаганнях і виявив тренаж, близький до Стецькова. Литвини можуть похвалитися грою Ерікса Петерсона і Пілканканса. Гучні оплески присутніх німців, литвинів,

(Далі на 4-й стор.)

Славний переможець

Як уже в одному із чисел „У. В“ повідомлялось, 25-го травня в Мангаймі відбулися змагання за першість Півдня Німеччини з боротьби в таких трьох вагових категоріях: півлегка, півсередня та півважка. У півсередній вазі, де брало участь 18 борців, виступав відомий майстер спорту, тренер секції боротьби УСТ „Беркут“ в Н. Ульмі, п. Кусій Ю. В цих змаганнях брала участь літні борці в Німеччині — з Баварії, Вюртемберґі, Гессену та Вадену. В перебігу змагань п. Кусій:

- в 1-й rundі поклав німця Савтера за 20 секунд (!) — подвійним нельсоном в партері;
- в 2-й rundі поклав німця Зеебургера (югенмайстер Німеччини) за 4 хв., — ключ з напівельсоном;
- в 3-й rundі поклав німця Горпа за 2 хв., — суплес у стійці;
- в 4-й rundі поклав німця Бургера за 9 хв., — ключ з напівельсоном.

Після цього п. Кусій несподівано для німців-суддів вийшов у півфінал, де зустрівся з дуже добрим борцем німцем Гагнером. П. Кусій, бажаючи заощадити сили для фіналу, де він мав зустрітися з фаворитом спортивного світу Німеччини Вітманом, боровся дуже обережно, мав на меті виграш, хоч по точках, але не виласи всіх сил. Протягом всієї боротьби наш майстер мав очевидну перевагу, проте він не врахував, що коли німця в боротьбі не покласти на обидві лопатки (туше), то судді-німці перемогу віддадуть скоріше своєму ніж авслендерові. Так і трапилось: не зважаючи на вияв незгоди і обурення німецької публіки (авслендерів було лише декілька чоловік), а також на протест представника Ульму, перемогу судді віддали Гагнерові по точках (2:1). При цьому судді сподівалися, що Кусій, програвши в фіналі Вітманові (чого вони були певні), відсунеться на третє місце, що для авслендера і то буде забагато.

Але в фіналі наш український майстер довів німцям свою екстракласу: поклав літнього німецького борця Вітмана за 3 1/2 хвилини суплесом. Цим самим наш майстер спорту п. Кусій здобув перший приз — статуетку лева, диплом та звання чемпіона півдня Німеччини.

Екстравагантна німецька публіка улаштувала п. Кусієві бурхливу овацію, а якась експентрична німка в захопленні вискочила та прилюдно розлічувала нашого шановного переможця (цілком в американському стилі). З усіх боків простягалися до нього руки глядачів — німців та чужинців, щоб поздоровити з перемогою.

Тут же п. Кусій дістав запрошення від одного відомого борця важкої ваги — поляка — увійти до складу збірної

репрезентативної дружини ДП, де передбачено міжнародні зустрічі. Статистика перемог п. Кусія за останній рік, разом з Мангаймом, нараховує 28; покищо жалний німеш не може похвалитися, що поборов нашого майстра. Стиль боротьби п. Кусія агресивний, дуже швидкий, техніка бездоганна, прийоми блискавичні. Фахівці спорту на цих змаганнях одностайно казали, що „Кусій — літній технік на маті“.

Тепер п. Кусій провалить вниклі в секції боротьби УСТ „Беркут“ в Н. Ульмі. Значна кількість здібних учнів захоплює вивчає цю цікаву ділянку спорту, готуючись до майбутніх зустрічей. Шкода, що за браком секції боротьби та штатів в інших українських таборах, атлети УСТ „Беркут“ мають змогу зустрічатися тільки з нім-

Ю. Кусій.

лями або за німців. Для популяризації цих цікавих ділянок спорту доцільно було б в найближчий час РФК при ОПУЕ провести в Новому Ульмі УСТ „Беркут“, що має добрий мат для боротьби, набірну штангу та гарну залу, короткотерміновий семінар з боротьби та штанги для активу та ланкових українських таборів, що мають прихильників цього спорту.

Для репрезентації українського імені в спортовому світі нам треба мати більше майстрів спорту, а тому треба, щоб керівна спортова централа приділяла більше уваги таким зіркам спорту, як п. Кусій. Потрібні відповідні заходи РФК при ОПУЕ, щоб такі спортовці не відходили від нас до німців, не шукали притулку по чужинських спортових дружинах. П.

Латиське „Свято пісні“

В найбільшому латиському осередку ДП (6.500 людей), в Еслінгені (Вюртемберґія) відбувся в неділю 25 травня п. р. національний латиський фестиваль під назвою „Dziesmu Svetkiem“ (Свято пісні). На це свято з'їхалися учасники й гості з усіх латиських таборів Німеччини. Серед почесних гостей було чимало американців.

Свято почалося дефілядою світової дружини (числом коло 20) в національних строях, з бордово-біло-бордовими латиськими прапорами. Усіх учасників хористів було коло 1000. Концерт був поділений на три частини. Виконувалися латиські національні пісні або самим хором, або в супроводі симфонічної оркестри. Для нашого українського вока, розпеченого багатством тогочасної музичної кольорів нашої (тепер тільки ми це відчули) незрівняної в цілому світі народної пісні, латиські креативні звучали, можливо, дещо однотонно і скупо. Але та амбіція і та любов до свого рідного, що її видно було скрізь на цьому святі — і в організації фестивалю і в старанному виконанні добре зіспіваних хористів, і в текстах численних друкованих пояснень, роздаваних чужинській публіці — яскраво свідчили про той ступінь культурності шаленого гону маленького півторамаільйонного народу, з яким він виборює собі почесне місце „в народі вільних колі“. Просто викликала заздрість ця свята його повага до свого культурного дорічку. Хотілося крикнути в бік українців: „Прийдіть і подивіться, з якою гідністю цей північний малий народ шанує свою народну культуру і як її підносить в очах чужинного світу“.

По закінченні свята учасники фестивалю групами, з національними прапорами і співом організовано залишили спортовий стадіон, де відбувалося це величаве народне свято.

Федір Д-КО.

Втрачену

виказку члена СУЖ'у на прізвище Запоріжця Олексія вважати за недійсну.

Продаю клярнет — віденський стрій „В.“ „Українські Вісті“.

Постанова

Правління Об'єднання Українських Музик

Правління Об'єднання Українських Музик, обговоривши становище, в якому опинився Ансамбль Українських Акторів під керівництвом В. Блавацького ухвалило на своєму засіданні 28. 5. п. р. одностайно таку постанову:

1. Існування і дотеперішня діяльність Ансамблю У. А. — це одне з найбільших і найцінніших досягнень у культурному житті укр. емігранції.
2. У сьогоднішньому становищі першим обов'язком мистців усіх професій, наших установ і цілого українського громадянства є прийти з моральною допомогою Ансамблеві У. А.
3. Звертаємося із закликом до Відділу Культури й Освіти при ЦПУЕ взяти провід в акції, що кладе собі за мету збереження Ансамблю Укр. Акторів і уможливлення йому дальшої праці.

За правління ОУМ
Д-р Василь Витвицький
Голова
Роман Савицький
Секретар.

НАРОДНЄ МИСТЕЦТВО „VOLKSKUNST“

Handstickerei-Betriebe, G. m. b. H. München 15, Hermann Linggstr. 9/II. Купує готові вишивані речі. Приймає зголошення на виконання вишивок з фірмового матеріалу (полотно і нитки) за поданими взірцями. З місцевостей віддалених від Мюнхену побажано колективні заяви: організація, установа, або одна особа повідомляє про кількість жінок в їх таборі, або міста, бажаючих прийняти працю. По одержанню зголошення, представник „Народнього Мистецтва“ на місці обговорить умови співпраці, а саме: сторони узгодять ціни і термін виконання, доручить матеріял і підпишуть відповідну умову. „Народнє Мистецтво“ також купує мистецькі народні вишивки всіх інших національностей.

Годинаи прийнят: 10—12 і 15—17. Пошукуємо Пані володінчу англійською та німецькою мовами. „Народнє Мистецтво“. С. а. в. Мюнхен.

РОЗШУКИ

Свого брата Степана Трача і сестру Анну Гудиму з Тернопільщини — Уляна Трач, писати Uedogogg, 39 rue de la Robuette, Paris 11 eme France.

Брата Загана Михайла — Ярослав Заган. Нойштадт, Крайс Марбург Лян. Штрудорельд 7.

Матір Даник Наталію, сестру Ситник Марію, небогу Ситник Олену і швагря Ситника Івана — Пльочко Олена, Миттенвальд, Єгерказерне Бл. 10/2.

Свою рідню і знайомих односельчан пошукує Йосипчук Василина, уродж. Мочерняк із с. Микучин повіт Надвірна. Писати: (13a) Aschaffenburg DP Camp bei Brele, Bl. 1/220.

Рідню й знайомих з Делятина пов. Надвірна — Йосипчук Юрій: 13a Aschaffenburg, DP. Camp bei Brüle, Bl. 1/220.

Адв. Пелех Юліян зв'яжеться з сестрою в Канаді через Мигальєр, Огу бай Ляндгугт, Нідербаєрн.

Сестру Обрізко Настю, народж. 1918 р. із с. Мишин Коломия, працювала в Мульде Заксен до 1945 р. Хто знав би що про неї, прошу повідомити мене УНРРА Team 1001. Мангайм.

АЛЬМАНАХ МУР

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ

Альманах редагує колегія: Євген Маланюк, Юрій Шерех, Улас Самчук, Микола Шлимкевич, Михайло Орест, Віктор Домонтович, Борис Подоляк (головний редактор).

Альманах виходить книгою на чотирнадцять аркушів. Зміст першого числа: Юрій Косач — „Еней та життя інших“ — повість; Віктор Домонтович — „Розмови Екегартов з Карлом Гоцці“ — оповідання; Роксана Винищевська — „З денника“ — оповідання; Ігор Костецький — „Ціна людської назви“ — новела; Іван Керницький — „Мертві оживають“ — повість; Євген Маланюк — „По кожній stratі“; Юрій Клен — „Попіл імперії“ — уривок з поеми; Вадим Лесич — „Мюнхенер“; Михайло Орест — „Повстання мертвих“; Василь Барка — „Микола II“ — з поеми „Царбореш“; Леонід Ліман — „Мгарський монастир“; „Лягло життя“, Критика; Улас Самчук — „З книги буття“; Борис Подоляк — „Поет юности і сили“; Юрій Шерех — „Колір нестримних таллахотінь“. Огляди та рецензії.

Альманах виходить обмеженим накладом. Радимо негайно замовити! Замовлення шліть на адресу: „Prometej“ Neu-Ulm Ludwigstr. 10. — Ціна — 12 НМ. Висилається за післяплатою.

Увага!

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Українські Вісті“

Дружину Соф'їю, яка остали перебувала в Golk b/Meissen. Хто б знав про неї що, прошу писати на „Українські Вісті“, Сторчак Андрій.

Мельника Петра з Холова, пов. Радехів — сестра Марія Хоїна, Гангофер-Зідлонг Pei 12 50 Регенсбург.

Свого сина Облещука Михайла, народж. 7. 6. 1928 р. та Маркова Петра народж. 12. 2. 1925. з с. Вістра, пов. Бучач. Хто знав би щось про них, прошу писати на адресу: Облещук Лука Aschaffenburg a/M. Pionir-Kaserne. Bl. 3/308.

Бориса Тараненка, Юрка Романовича Кошеленка, Івана Андрійовича Туза, Леоніда Марковича Лагозу, Яроша Яковлевича Прантенка — Марко Семоневич і Варвара Климівна Адгорські. Stuttgart-Zuffenhausen, Grenadierkaserne Bl. 3. zim. 19.

Бонк Олену й Гоголя Дмитра — Бонк Василь. Stuttgart-Zuffenhausen Grenadierkaserne Bl. I—72.

Двох синів: Карнів Олексу і Дмитра з с. Клубівці, пов. Товмач — батьку Карнів Йосип. Mittenwald, Jägerkaserne, Bl. 3—30.

Братів: Галабута Грицька, що працював у бавера коло Ноймарку, та Галабута Федька, що працював у Кракові на окопах і стрілецького брата Галабута Олексу, що перебував у Німеччині в 1944 р. (Львівц Обшин) — Галабута Ільо. ДП Камп 1041, Райтерсаїх, пост Ротшаль бай Нюрнберг.

Соломенюка Йосифа і знайомих із села Нова Вижва, Ковельського пов. — Пехом Анна, Augsburg Somme Kaserne, Bl. II—30.

Розшукую сина Олександра Буряка, який в часі війни працював у Франкфурті над Одрою. Хто знає що про його долю, відгукніться на редакцію „УВ“ для Буряка.

Петришина Сяха шукає Олена Свидзинська. Neu-Ulm, Reinhardt Kaserne Bl. E—53.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово. Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Приймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 ПФ.

Організуйте групову передплату та зголуйтеся для кольпору. — Кольпоруєтара знизка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листово і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainiki Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавнича Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невмічених дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiki Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок „А“ від 8—12 год. щоденно, крім суботи

Authorized by Information Control Division

Druck: Ukrainische Zeitung Neu-Ulm - Ludwigstraße 10

ОГОЛОШЕННЯ

В неділю, 15. 6. 1947 р. в Новому Ульмі (українськ. табір) в українській православній церкві, по службі Божій, відбудуться панахида по д-ру Олегові Кандибі-Ольжичеві, заступникові голови проводу ОУН, що був замордований в червні 1944 р. в концентраційному таборі Саксентавзен.

Друзі.

Дружина, син і найближча родина.

Свято над Некаром

(закінчення з 3-ї стор.)

латишів і українців та китиця живих квітів від місцевої УНРРА були виявом захоплення грою нашої репрезентації.

Кінець дня привіс ще одну приємну несподіванку для гостей українців. Не будемо говорити, що вже думали про можливість українців, побачивши досить добре виконаного „Севільського цирюльника“ напередодні. Певним є, що ті думки мало були нам на користь. Але те, що принесли із собою на залу бандуристи, навіть замучені переїздами в спеку, не тільки перекреслили сподівання деяких скептиків, але й взагалі вивело багатьох з рівноваги. Похвали на адресу українського мистецтва сипалися безперервно. Чужинців дивувало все: і те, що такий, здавалось би, простий інструмент видає такі чарівні звуки, і те, що, одночасово співаючи і роблячи блискучий су-

провод, виконавці були на високим європейського мистецтва співу. І те, що кожен рух виконавця капелі в цілому був ніби перевірений до найможлившої тонкості і доцільності, і те, що репертуар капелі поповнюється із скарбниці західно-європейської класичної музики і творів свого композитора і т. ін.

Ще один раз, цим часом в заклиненому повітовому мистецьку над Некаром, українці переконливо довели, які сили таїть у собі наш народ, що, за висловом одного з присутніх на святі литовського провідника, є найбільш обдарованим серед слов'янських народів і має найкращі підстави для реалізації свого майбутнього післання в справі організації східно-європейського простору.

Микола СТЕПАНЕНКО.

25 травня 1947.

Ніртінген — Корнталь.